

[Henry Christensen.]

tionsjord lige så høj, som man i visse kommuner fik lyst til det; det tør jeg jo nok sige; at der er visse socialdemokratiske kommuner — det er ikke hr. Erhard Jakobsen, jeg her tænker på — der misbrugte i betragtelig grad. Det var naturligvis også forkert, at man i den situation forhøjede og fordoblede dækningsafgiften. Det var efter vor opfattelse også forkert, når man gennemførte den almindelige omsætningsafgift, at man så gjorde det på den måde, at man på væsentlige og vigtige punkter, f. eks. i forbindelse med at give erhvervslivet mulighed for at vælge imellem de forskellige afregningsmetoder, slettede denne mulighed i sidste øjeblik som følge af samarbejdet med SF.

Det var også forkert, at finansministeren i sommer afviste mig, da jeg spurgte, om han ville være med til at lempe betalingsfristerne i forbindelse med merværdiafgiften.

Det er også forkert, når regeringen nu i forbindelse med merværdiafgiften og, så vidt jeg kan se, også i forbindelse med den bebudede ordning af kildeskatten vil forlange, at det skal være postgirokontoet, der skal benyttes, for så vidt angår indbetalingerne, og ikke vil acceptere bankerne og sparekasserne som hidtil. Dermed flytter man igen en del af den risikovillige, omend her kortvarige, kapital væk fra de lånekilder, der står til rådighed for erhvervsvirksomhederne, over til kontrollen under statsmagten.

Jeg har dog noteret mig det lille lyspunkt, at den fortvivlede tanke om at ville lave en postsparebank — som man har brugt en del kræfter på i økonomiministeriet — har man gravet ned igen, men der har altså også været nok af andet, man har fejlet med og handlet direkte forkert med.

Regeringen har øjensynlig manglet forståelse for, hvordan disse bestandige dryp, foretaget arm i arm med hr. Aksel Larsen, måtte skabe voksende bekymring i erhvervslivet. Nu gælder det om at få disse fejlpositioner ændret. Det gælder endvidere om på de mange nye områder ikke at fremture med nye belastninger over for erhvervslivet, når kildeskatt, tillægspension m. v. skal udformes. Opgaven er over for de selvskabte vanskeligheder og den

skærpede internationale konkurrence at finde udveje til at styrke erhverv og produktiv beskæftigelse bedst muligt. Dertil kræves i dag en ekstraordinær indsats.

Jeg har naturligvis som alle andre med interesse lyttet til statsministerens 13 punkter. Der var jo mange punkter, det må jeg erkende. (*Statsministeren* [J. O. Krag]: Ja, 13!). Ja, det var 13; jeg er godt klar over, at det var ét mere, end jeg havde forleden dag, da jeg også fremsatte nogle betragtninger i punkter, så dér har statsministeren altså fået en rekord. Til gengæld må jeg sige, at indholdet står efter vort skøn i omvendt proportionalt forhold til antallet af punkter. De to ting, jeg måske ville trække frem som særlig bemærkelsesværdige eller særlig vigtige, er for det første det om den aktive handelspolitik. Desværre, hvor megen god vind vi end kunne ønske regeringen på dette område, er der vel ikke alt for store udsigter til resultater. Det andet, som var samlet sammen i adskillige punkter, og som naturligvis er et helt centralt problem i situationen, var spørgsmålet om at lette erhvervslivets likviditetssituation. Den stramme likviditet rammer erhvervslivet strengt i øjeblikket. Det er også derfor, det er en urimelighed, at man oprettholder forringelserne af afskrivningsreglerne. At øge den indenlandske kapitaldannelse ville selvfølgelig være den ønskelige vej, men her finder vi ikke nogen bidrag fra regeringen i øjeblikket; det var ikke rigtig med i det aktive erhvervsprogram. Men jeg erkender, at også efter vor opfattelse må her en akut, ekstraordinær indsats til. Vi er bragt i en særlig vanskelig situation. Vi har et stort betalingsbalanceunderskud, som altså er voksende i år. Jeg forestiller mig, sådan som situationen er nu, ikke, at det er muligt at bringe dette betalingsbalanceunderskud ud af verden på én gang; derfor er det så meget desto vigtigere at sikre os, at vi anvender den udenlandske lånoptagning på en så effektiv måde som muligt, og jeg er derfor af den opfattelse, at det er rigtigt, at vi nu må se i øjnene, at man i den forbindelse må til at prioritere hensynet til erhvervslivets kapitalmuligheder højere end hensynet til statens, kommunernes, de koncessionerede selskabers og andre institutioners lånemuligheder.